

Arrest

nr. 276 431 van 24 augustus 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 maart 2022 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 30 juni 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient in België op 16 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Op 23 december 2021 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Tegen voormelde beslissing heeft verzoeker een beroep ingediend bij de Raad, zaak gekend onder nr. X.

Op 23 december 2021 neemt de gemachtigde de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens:

“BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALENDE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : S. voornaam : S. geboortedatum : (...)1995

geboorteplaats : Sabakikhel nationaliteit : Afghanistan

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Vottem om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, Oostenrijk, op basis van het Dublinakkoord van 6 december 2021, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 18 januari 2022 met een termijn van 10 dagen

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 23 december 2021. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 19 maart 2022 geen andere elementen aan.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 19 maart 2022 dat hoofdpijn hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 23 december 2021. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 19 maart 2022 geen andere elementen aan.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

0 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 23 december 2021 dat hem betekend werd op 18 januari 2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

0 8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid:

Betrokkene vroeg op 9 april 2017 internationale bescherming aan in Griekenland waarop hij een negatief antwoord ontving. Op 8 september 2021 vroeg betrokkene internationale bescherming aan in Oostenrijk. Op 16 september 2021 vroeg betrokkene internationale bescherming aan in België.

In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, (...), attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Korpschef van de PZ BLANKENBERGE/ZUIENKERKE en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem, de betrokkene, S, S. op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem vanaf 20 maart 2022"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Schending van artikel 27 Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking), schending van de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen. Volledig ten onrechte werd verzoeker in het bezit gesteld van de bestreden beslissing (beslissing tot terugleiding naar de grens). Verzoeker wenst te verwijzen naar de beschikking van het Hof van Justitie, in de zaak C92/21 dd. 26 maart 2021 :

Met zijn tweede vraag, die als eerste dient te worden onderzocht, wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of artikel 27 van de Dublin III-verordening aldus moet worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat ten aanzien van een verzoeker die beroep heeft ingesteld tegen een besluit tot overdracht aan een andere lidstaat in de zin van artikel 26, lid 1, van deze verordening, maatregelen neemt ter voorbereiding van deze overdracht, zoals de toewijzing van een plaats in een specifieke opvangstructuur waar de opgevangen personen worden begeleid bij de voorbereiding van hun overdracht.

33 Ingevolge artikel 27, lid 1, van de Dublin III-verordening heeft de asielzoeker het recht om tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht. Voorts volgt uit artikel 27, leden 3 tot en met 6, van die verordening dat de asielzoeker, teneinde de doeltreffendheid van dit rechtsmiddel te verzekeren, met name de gelegenheid moet hebben om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van zijn rechtsmiddel en over rechtsbijstand moet kunnen beschikken (zie in die zin arrest van 7 juni 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, punt 50).

34 Overeenkomstig artikel 27 moet het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel weliswaar op zijn minst gepaard gaan met de mogelijkheid voor de verzoeker om te verzoeken dat de uitvoering van het overdrachtsbesluit wordt opgeschort, maar deze bepaling verplicht de lidstaten niet om in hun wetgeving te bepalen dat het instellen van een dergelijk rechtsmiddel automatisch tot opschorting van de uitvoering leidt.

35 Uit artikel 27, lid 3, onder c), van de Dublin III-verordening volgt namelijk dat de Uniewetgever - met de precisering dat de lidstaten bepalen dat de betrokkene de gelegenheid heeft om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel - erkent dat de lidstaten kunnen beslissen dat het aanwenden van een rechtsmiddel tegen een overdrachtsbesluit op zich niet volstaat om de overdracht op te schorten, welke dus plaats kan vinden zonder de behandeling van dat rechtsmiddel af te wachten, voor zover niet om opschorting was verzocht of het verzoek om opschorting was afgewezen (zie in die zin arrest van 7 juni 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, punt 59).

36 Niettemin moet in de eerste plaats worden vastgesteld dat noch deze bepaling - hoewel zij voorziet in een recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel en in de mogelijkheid om te verzoeken dat de uitvoering van het overdrachtsbesluit wordt opgeschort in afwachting van de uitkomst van het beroep - noch enige andere bepaling van de Dublin III-verordening zich verzet tegen de vaststelling van maatregelen als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, die als zodanig niet het begin vormen van de procedure tot tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit in de zin van deze verordening.

37 Dergelijke maatregelen moeten namelijk niet worden beschouwd als maatregelen ter uitvoering van de overdracht, maar als voorbereidende maatregelen voor de uitvoeringsprocedure, aangezien de toepassing ervan niet tot gevolg heeft dat de betrokkene het grondgebied van de verzoekende lidstaat

verlaat. Bovendien doen zij geen afbreuk aan de bewegingsvrijheid van de verzoeker of aan de uitoefening van de procedurele rechten die hij aan de Dublin III-verordening ontleent.

38 Bovendien zijn maatregelen als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, op zich niet van dien aard dat zij de strekking van de te nemen beslissing op het beroep tegen het overdrachtsbesluit kunnen aantasten, hetgeen de verwijzende rechter overigens niet beweert.

39 Voorts zij erop gewezen dat artikel 29, lid 1, van de Dublin III-verordening bepaalt dat de overdracht van de verzoeker van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat plaatsvindt „zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep [...] wanneer dit [...] opschortende werking heeft”. Een dergelijke bepaling impliceert dat de overdracht van de verzoeker zo spoedig mogelijk moet plaatsvinden, zodra aan de wettelijke voorwaarden daarvoor is voldaan.

40 Het treffen van voorbereidende maatregelen voor de overdracht lijkt dus te stroken met de bepalingen van artikel 29 van de Dublin III-verordening, aangezien deze maatregelen tot doel hebben de overdracht van de asielzoeker zo snel mogelijk voor te bereiden wanneer zijn beroep tegen het overdrachtsbesluit wordt verworpen.

41 In de tweede plaats is het treffen van voorbereidende maatregelen als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, ook niet in strijd met de bepalingen van richtlijn 2013/33 die ertoe strekt de voorwaarden voor de opvang van asielzoekers te regelen, met inbegrip van de asielzoekers die in kennis zijn gesteld van een overdrachtsbesluit op grond van de Dublin III-verordening (zie in die zin arrest van 27 september 2012, Cimade en GISTI, C-179/11, EU:C:2012:594, punt 50).

42 In dit verband verzet de in artikel 18, lid 6, van richtlijn 2013/33 neergelegde verplichting van de lidstaten om verzoekers slechts over te plaatsen „wanneer dit noodzakelijk is”, zich er niet tegen dat een verzoeker na de vaststelling van een overdrachtsbesluit wordt ondergebracht in een nieuw opvangcentrum dat bijstand verleent voor de begeleiding van deze overdracht, ook al heeft de verzoeker tegen dit overdrachtsbesluit beroep ingesteld.

43 Het kan de verzoekende lidstaat namelijk niet worden verweten dat hij van mening is dat het noodzakelijk is om de verzoeker een andere opvangplaats toe te wijzen omdat zijn administratieve situatie, gelet op het overdrachtsbesluit, is gewijzigd en dit verplichtingen voor die lidstaat meebrengt.

44 Daarbij zij evenwel aangetekend dat de informatie die aan de verzoekers wordt verstrekt en de gesprekken die met hen worden gevoerd in het open opvangcentrum waarnaar zij zijn verwezen, niet van dien aard mogen zijn dat de personen die om internationale bescherming verzoeken hierdoor mogelijk onder ongeoorloofde druk komen te staan om af te zien van hun procedurele rechten uit hoofde van de Dublin III-verordening.

45 Gelet op het voorgaande moet op de tweede vraag worden geantwoord dat artikel 27 van de Dublin III-verordening aldus moet worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat ten aanzien van een verzoeker die beroep heeft ingesteld tegen een besluit om hem over te dragen aan een andere lidstaat in de zin van artikel 26, lid 1, van deze verordening, maatregelen treft ter voorbereiding van deze overdracht, zoals de toewijzing van een plaats in een specifieke opvangstructuur waar de opgevangen personen worden begeleid bij de voorbereiding van hun overdracht.

Ondanks het feit dat verzoeker beroep heeft ingediend bij Uw Raad tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken (bijlage 26quater), heeft de verwerende partij niet enkel maatregelen genomen ter voorbereiding van deze overdracht, maar wel degelijk maatregelen ter uitvoering van de overdracht (minstens begin van uitvoering). Dit betreft dan ook een uitdrukkelijke schending van artikel 27 Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Verzoeker wenst te benadrukken dat hij ook al in het verzoekschrift tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken (bijlage 26quater) al uitdrukkelijk gewezen heeft op het feit dat Amnesty International waarschuwt in haar rapport dat de Oostenrijkse autoriteiten het beginsel van non-refoulement niet ten alle tijden respecteren. Specifiek wat betreft Afghaanse verzoekers: “Between January and March, 37 Afghan nationals whose asylum claims had been rejected were deported to Afghanistan, in violation of the principle of non-refoulement which prohibits states from returning individuals to a country where they would be at real risk of serious human rights violations. There were no deportations to Afghanistan from April to November due

to the COVID-19 pandemic, but in December, Austria resumed deportations to Afghanistan and 10 further Afghan nationals were deported (Amnesty International. Report on the human rights situation covering 2020 - Austria, 7 april 2021, <https://www.ecoi.net/en/document/2048631.html>.)

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is. Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoeker. De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991. Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht."

2.2. Uit het administratief dossier blijkt:

Verzoeker heeft op 8 september 2021 in Oostenrijk asiel aangevraagd. Verzoeker dient in België op 16 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Op 23 december 2021 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) waarbij de verantwoordelijke lidstaat Oostenrijk is. Deze beslissing is verzoeker betekend op 18 januari 2022. Verzoeker heeft beroep ingediend tegen deze beslissing bij de Raad. Ondertussen zijn er verschillende repatriëringen naar Oostenrijk ingepland maar deze werden geannuleerd aangezien verzoeker telkens de PCR-test weigerde. De Oostenrijkse instanties stemden op 6 december 2021 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 20(5) van Verordening 604/2013: *"De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is".*

Artikel 29, lid 1 van de Dublin III-verordening bepaalt dat de overdracht van de verzoeker van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat plaatsvindt *"zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep [...] wanneer dit [...] opschortende werking heeft"*. Een dergelijke bepaling impliceert dat de overdracht van de verzoeker zo spoedig mogelijk moet plaatsvinden, zodra aan de wettelijke voorwaarden daarvoor is voldaan. Het treffen van voorbereidende maatregelen voor de overdracht lijkt dus te stroken met de bepalingen van artikel 29 van de Dublin III-verordening, aangezien deze maatregelen tot doel hebben de overdracht van de asielzoeker zo snel mogelijk voor te bereiden wanneer zijn beroep tegen het overdrachtsbesluit wordt verworpen.

Op 1 april 2022 wordt Oostenrijk met toepassing van artikel 29(2) ingelicht dat de overdracht van verzoeker dient uitgesteld te worden en de overdrachtstermijn wordt verlengd van 6 naar 18 maanden.

Op 1 april 2022 wordt de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn onder de bepalingen van Verordening 604/2013 genomen.

Verzoeker voert aan dat Oostenrijk niet ten alle tijden het beginsel van non-refoulement respecteren en verwijst hiervoor naar een rapport van Amnesty International.

Het vingerafdrukkenonderzoek leverde een Eurodac resultaat type 1 op artikel 24 (4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.6.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Hieruit dient te worden besloten dat verzoeker een verzoek voor internationale bescherming indiende in Oostenrijk. Oostenrijk heeft de Conventie van Genève van 1951 ondertekent en is partij bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure voor internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgesteld in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Er kan op basis van artikel 12 (1) a van Richtlijn 2013/32/EU van worden uitgegaan dat Oostenrijk verzoeker heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die verzoeker begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat verzoeker deze begrijpt. Er moet van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is

verzoeker zelf die zijn procedure in Oostenrijk niet heeft afgewacht en is vertrokken naar België en hier asiel heeft aangevraagd. Oostenrijk heeft heden zich reeds geëngageerd om het asielrelaas van verzoeker ten gronde te onderzoeken. Verzoeker bewijst geen enkele band met België waaruit een belang kan worden afgeleid die een overdracht in de weg zou staan of waardoor een ernstig en onherstelbaar nadeel zou ontstaan bij een overdracht. Oostenrijk levert aanzienlijke inspanningen om aan de vlotte integratie van erkende vluchtelingen tegemoet te komen en dit conform het 'national action plan for integration' opgezet in 2010 en het '50-points-plan towards integration of refugees' als opvolger van het eerste plan publiek gemaakt in 2016 (<https://ec.europa.eu/migrant-integration/governance/austria>). De situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk wordt belicht in een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project 'Asylum Information Database' (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database – Country Report: Austria – 2019 update", laatste update online op 8/04/2021, verder AIDA-rapport genoemd, (<https://www.asylumineurope.org/reports/country/austria>). Dit rapport stelt dat personen, die worden overgedragen aan Oostenrijk en wiens verzoek nog een definitieve beslissing afwacht, geen problemen ondervinden indien ze worden overgedragen binnen de twee jaar nadat ze Oostenrijk verlieten. Hun procedure wordt heropend zodra ze dit aanvragen (C.2.7 pagina 54). Wat de opvangfaciliteiten betreft, meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra variëren maar dat de omstandigheden in het algemeen constant verbeteren door een terugval in het aantal op te vangen personen (pagina 95). Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er structurele tekortkomingen zijn bij de Oostenrijkse asielinstanties.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 23 december 2021 waarin met betrekking tot het non-refoulement naar het land van herkomst door Oostenrijk een grondig onderzoek is gedaan en uitvoerig werd gemotiveerd.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC